

Knjiga proroka Daniela - broj dvadeset osam

Zidovi

Jeff Pippenger

2023-12-23

Nebukadnezar predstavlja početak adventizma, početak Sjedinjenih Država, početak protestantskoga roga i početak republikanskoga roga. Baltazar predstavlja kraj svih tih linija.

Nebukadnezar predstavlja povijest poruka prvoga i drugoga anđela od 1798. do 1844. godine te početka Božjega istražnoga suda. Njegovo svjedočanstvo usporedno je s Danielom, prvim poglavljem. Baltazar predstavlja povijest poruke trećega anđela od 1798. godine do nedjeljnoga zakona te početka Božjega izvršnoga suda. Njegovo svjedočanstvo usporedno je s Danielom, od prvoga do trećega poglavlja.

Nebukadnezar označava završetak „sedam vremena” koja su došla na sjeverno kraljevstvo Izraela 1798. godine, kada mu je bilo vraćeno njegovo kraljevstvo nakon što je živio sa srcem zvijeri. Njegovo se svjedočanstvo nastavlja sve do otvaranja istražnoga suda na kraju „sedam vremena” koja su došla na južno kraljevstvo Jude 1844. godine. U njegovu svjedočanstvu riječ „čas” predstavlja vijest o času suda prvoga anđela, a zatim opet predstavlja dolazak te vijesti. „Čas” u njegovu svjedočanstvu označava i 1798. i 1844. godinu, koje obje predstavljaju završetak prve srdžbe, odnosno posljednje srdžbe.

Belšazarov svršetak obilježen je mističnim rukopisom koji odgovara broju dvije tisuće petsto i dvadeset. „Sedam vremena”, bilo da su prikazana kao „čas”, „raspršenje” ili „dvije tisuće petsto i dvadeset”, simbol su suda. Nimrodov sud bio je „raspršenje”, Nabukodonozorov „sedam vremena”, a Belšazarov dvije tisuće petsto i dvadeset. Kada je Nabukodonozor sudio trojici vrijednih, dao je da se peć užari „sedam puta” više nego obično.

Sud o „sedam vremena” označen je dolaskom prve poruke i dolaskom treće poruke. Kraj mileritskog adventizma 1863. započinje odbacivanjem nauka o „sedam vremena”, a sto dvadeset i šest godina kasnije, 1989., stiglo je „vrijeme svršetka” za povijest trećeg anđela. Sto dvadeset i šest simbol je „sedam vremena”; stoga je kraj pokreta prvoga anđela 1863., sve do početka pokreta trećega anđela 1989., povezan „sedam vremena” kroz simboličnih sto dvadeset i šest.

Ipak, svjedočanstvo o Baltazarovu padu u petom poglavlju Daniela uči da nitko ne može vidjeti sud „sedam vremena”, premda je zapisan na „zidu”. Za republikanski rog, sud je zapisan na „zidu razdvajanja Crkve i države” Thomasa Jeffersona, koji se uklanja u petom poglavlju Daniela. Za pravi protestantski rog, sud je zapisan na dvjema svetim kartama koje su obješene na „zid” kako bi oni koji to čitaju mogli trčati. Ali u sljepoći Laodiceje riječi su nerazlučive. U oba slučaja, riječi suda predstavljaju da su i pravi protestantski i republikanski rog izvagani na tezulji i nađeni manjkavima. Priča o Baltazaru nosi poruku za republikanski rog, koji predstavlja narode svijeta.

„U povijesti Nabukodonozora i Baltazara Bog govori narodima današnjice.” Signs of the Times, 20. srpnja 1891.

Priča o Baltazaru također nosi poruku za protestantski rog, koji predstavlja ljude svijeta.

„U povijesti Nabukodonozora i Baltazara Bog govori ljudima današnjice.” Bible Echo, 17. rujna 1894.

Belšazarov grijeh predstavlja grijeh obaju rogova zvijeri iz zemlje. Grijeh svakoga od tih rogova nalazi se u njihovu odbacivanju vlastitih temeljnih istina, premda imaju potpuno znanje o tim istinama. Republikanski rog smatra se odgovornim za svjetlo Ustava i za ranu povijest u kojoj je taj božanski dokument nastao, ali je od tada postupno odbacivan. Kada narod progovori kao zmaj, simbolični zid odvajanja crkve i države bit će uklonjen. Što se tiče pravoga protestantskog roga, svjetlo iz povijesti poruka prvoga i drugoga anđela, kada su temelji bili postavljeni, postupno je odbacivano i nastaviti će se sve više odbacivati, sve dok i „zid” Božjega zakona naposljetku ne bude odbačen.

„Prorok ovdje opisuje narod koji, u vrijeme općega otpadanja od istine i pravednosti, nastoji obnoviti načela koja su temelj Božjega kraljevstva. Oni su popravljajući pukotine koja je načinjena u Božjem zakonu — zidu koji je On postavio oko svojih izabranika radi njihove zaštite i čija poslušnost propisima pravde, istine i čistoće treba biti njihova trajna zaštita.

„Riječima nedvojbeno značenja prorok ukazuje na posebnu zadaću toga ostatka naroda koji gradi zid. ‘Ako odvратиš nogu svoju od subote, da ne činiš što je tebi po volji na Moj sveti dan; i nazoveš subotu milinom, svetim danom Gospodnjim, časnim; i budeš Ga poštovao ne idući svojim putovima, ne tražeći svoje zadovoljstvo, niti govoreći svoje riječi: tada ćeš uživati u Gospodinu; i učinit ću da jašeš po uzvišicama zemaljskim, i hranit ću te baštinom Jakova, oca tvoje: jer su usta Gospodnja govorila.’ Izaija 58,13.14.” Proroci i kraljevi, 677, 678.

Biblijska metodologija koju su anđeli otkrili Williamu Milleru predstavlja Božje proročke zakone, a za razliku od drevnoga Izraela, suvremeni je Izrael trebao biti čuvar ne samo zakona Deset zapovijedi, nego i proročanstava.

„Bog je pozvao svoju crkvu u ovo doba, kao što je pozvao stari Izrael, da stoji kao svjetlost na zemlji. Moćnim sjekačem istine, porukama prvoga, drugoga i trećega anđela, odvojio ih je od crkava i od svijeta kako bi ih doveo u svetu blizinu sa samim sobom. Učinio ih je čuvarima svojega Zakona i povjerio im velike istine proročanstva za ovo vrijeme. Kao sveti proročki iskazi povjereni starome Izraelu, ovo je sveti zalog koji treba priopćiti svijetu. Tri anđela iz Otkrivenja 14 predstavljaju narod koji prihvaća svjetlo Božjih poruka i izlazi kao Njegovo oruđe da razglasi opomenu po svoj širini i dužini zemlje. Krist objavljuje svojim sljedbenicima: ‘Vi ste svjetlost svijeta.’ Svakoj duši koja prihvaća Isusa križ s Kalvarije govori: ‘Gledaj vrijednost duše: „Idite po svemu svijetu i propovijedajte evanđelje svakomu stvorenju.”’ Ničemu se ne smije dopustiti da ometa ovo djelo. To je najvažnije djelo za ovo vrijeme; ono treba dosezati daleko kao vječnost. Ljubav koju je Isus pokazao prema ljudskim dušama u žrtvi koju je prinio za njihovo otkupljenje pokretat će sve Njegove sljedbenike.” Testimonies, volume 5, 455.

„Velike istine proročanstva“, koje su objavili anđeli i utvrdili djelom Williama Millera, „sveto su povjerenje koje treba prenijeti svijetu“. Zakon Deset zapovijedi, zakoni prirode, zakoni zdravlja i zakoni proučavanja proročanstava dani su od istoga Velikog Zakonodavca, i odbaciti jednu Zapovijed znači odbaciti sve njih. Odbacivanje metodologije dane Williamu Milleru započelo je postupnu pobunu koja će na koncu dovesti do toga da adventizam odbaci subotu sedmoga dana.

„Gospodin ima spor sa svojim narodom koji se izjašnjava kao Njegov u ovim posljednjim danima. U tom će sporu ljudi na odgovornim položajima zauzeti smjer izravno suprotan onomu kojim je išao Nehemija. Oni ne samo da će sami zanemarivati i prezirati subotu, nego će je nastojati uskratiti i drugima, zatrpavajući je pod ruševinama običaja i predaje. U crkvama i na velikim skupovima na otvorenome propovjednici će narodu nametati nužnost svetkovanja prvoga dana u tjednu. Na moru i na kopnu događaju se nesreće; i te će se nesreće umnožavati, jedna će katastrofa slijediti drugu; a mala skupina savjesnih svetkovatelja subote bit će označena kao oni koji svojim nepoštivanjem nedjelje navlače Božji gnjev na svijet.”

„Sotona potiče ovu laž kako bi svijet odveo u ropstvo. Njegov je plan prisiliti ljude da prihvate zablude. On aktivno sudjeluje u širenju svih lažnih religija i neće prezati ni pred čim u svojim nastojanjima da nametne pogrešne nauke. Pod plaštem vjerske revnosti, ljudi pod utjecajem njegova duha izmislili su najokrutnija mučenja za svoje bližnje i nanijeli im najstrašnija stradanja. Sotona i njegovi zastupnici još uvijek imaju isti duh; i povijest prošlosti ponovit će se u naše dane.“

„Ima ljudi koji su upravili svoj um i volju na izvršenje zla; u tamnim skrovitostima svojih srdaca odlučili su koje će zločine počiniti. Ti se ljudi sami obmanjuju. Odbacili su veliko Božje mjerilo pravde, a na njegovo su mjesto podigli vlastito mjerilo te se, uspoređujući sami sebe s tim mjerilom, proglašavaju svetima. Gospodin će dopustiti da otkriju što je u njihovim srcima, da očituju duh gospodara koji njima upravlja. Dopustit će im da pokažu svoju mržnju prema njegovu zakonu u svojem postupanju prema onima koji su odani njegovim zahtjevima. Njima će upravljati isti duh vjerske pomame koji je podjarivao svjetinu što je razapela Krista; Crkva i država sjedinit će se u istom pokvarenom skladu.

„Današnja je crkva pošla stopama nekadašnjih Židova, koji su zapovijedi Božje stavili ustranu radi svojih predaja. Promijenila je odredbu, prekršila vječni savez, i sada su, kao i tada, oholost, nevjerovanje i nevjera posljedica. Njezino je pravo stanje izneseno u ovim riječima iz Mojsijeve pjesme: ‘Pokvarili su se, nisu više njegova djeca, sramota su; naraštaj su izopačen i pokvaren. Zar tako uzvraćate Gospodu, narode ludi i nerazumni? Nije li on otac tvoj koji te je stekao? Nije li te on načinio i utvrdio?’” Review and Herald, 18. ožujka 1884.

Konačno odbacivanje istine od strane adventizma događa se pri nedjeljnom zakonu, dok adventizam ponavlja povijest drevnoga Izraela, kada će, „potaknuti istim duhom vjerske mahnitosti koji je huškao svjetinu da razapne Krista, Crkva i država biti sjedinjene u istome pokvarenome skladu.” Postupna pobuna adventizma prikazana je u osmom poglavlju Ezekijela, s četiri sve veće gnusobe, koje proročki označuju četiri naraštaja adventizma koji su započeli 1863. godine. Konačna gnusoba nastupa kada se vođe Jeruzalema klanjaju suncu.

I uvede me u unutarnje predvorje Doma Gospodnjega; i gle, na vratima Hrama Gospodnjega, između trijema i žrtvenika, bijaše oko dvadeset i pet ljudi, leđima okrenutih prema Hramu Gospodnjemu, a licima prema istoku; i klanjahu se suncu prema istoku. Tada mi reče: Jesi li to vidio, sine čovječji? Je li domu Judinu mala stvar što čine gadosti koje ovdje čine? Jer su zemlju napunili nasiljem i opet su se vratili da me gnjeve; i gle, prinose granu svome nosu. Zato ću i ja postupiti s gnjevom: oko moje neće poštediti, niti ću se smilovati; i premda budu vikali na moje uši jakim glasom, ipak ih neću uslišiti. Ezekiel 8:16–18.

Sud koji će se izvršiti u to vrijeme predložen je „časom” Belšazarova suda.

Kralj Baltazar priredi veliku gozbu za tisuću svojih velikaša i pio je vino pred tom tisućom. Baltazar, dok je kušao vino, zapovjedi da se donesu zlatne i srebrne posude koje je njegov otac Nabukodonozor bio uzео iz Hrama koji bijaše u Jeruzalemu, da iz njih piju kralj i njegovi knezovi, njegove žene i njegove priležnice. Tada donesoše zlatne posude koje bijahu uzete iz Hrama Doma Božjega koji bijaše u Jeruzalemu; i kralj, i njegovi knezovi, njegove žene i njegove priležnice, pili su iz njih. Pili su vino i slavili bogove od zlata i od srebra, od mjedi, od željeza, od drveta i od kamena. U isti čas iziđoše prsti čovječje ruke i pisahu nasuprot svijećnjaku po žbuci zida kraljeve palače; i kralj vidje dio ruke koja je pisala. Tada se kraljevo lice promijeni i njegove ga misli uznemiriše, tako da mu se razriješiše zglobovi bokova i koljena mu udarahu jedno o drugo. Kralj povika iza glasa da dovedu zvjezdare, Kaldejce i gatare. I kralj progovori te reče mudracima babilonskim: Tko god pročita ovo pismo i kaže mi njegovo tumačenje, bit će odjeven u skerlet, imat će zlatan lanac o vratu i bit će treći upravitelj u kraljevstvu. Tada uđoše svi kraljevi mudraci, ali ne mogoše pročitati pismo niti obznanimi kralju njegovo tumačenje. Tada se kralj Baltazar veoma uznemiri, lice mu se promijeni i njegovi velikaši bijahu smeteni. Daniel 5:1–9.

U „isti čas” kada je stigao Belšazarov sud, Šadrah, Mešah i Abednego bili su bačeni u peć koja je bila užarena „sedam puta” više nego obično.

Sada, ako ste spremni da, u vrijeme kad čujete zvuk roga, svirale, citre, harfe, psaltira i gajdi, i svakojake glazbe, padnete ničice i poklonite se kipu koji sam načinio — dobro; ali ako se ne poklonite, istoga ćete časa biti bačeni usred užarene ognjene peći; i tko je taj bog koji će vas izbaviti iz mojih ruku? Šadrak, Mešak i Abednego odgovoriše i rekoše kralju: O Nabukodonozore, nije nam potrebno da ti na to odgovaramo. Ako bude tako, naš Bog kojemu služimo može nas izbaviti iz užarene ognjene peći, i izbavit će nas iz tvoje ruke, o kralju. Ali ako i ne bi, neka ti bude znano, o kralju, da ne ćemo služiti tvojim bogovima niti se pokloniti zlatnom kipu koji si postavio. Tada se Nabukodonozor napuni gnjevom, i izraz njegova lica promijenio se protiv Šadraka, Mešaka i Abednega; stoga progovori i zapovjedi da se peć ugrije sedam puta više nego što se obično grijala. Daniel 3,15–19.

„Čas” suda za Baltazara isti je onaj „čas” suda za Šadraka, Mešaka i Abednega, a u objema linijama „sedam vremena” prikazana su kao simbol toga suda. Ta tri dostojanstvenika predstavljaju dva svjedoka koji s oblacima uzlaze na nebo kao stijeg u „času” velikoga potresa pri Nedjeljnom zakonu, a Baltazar predstavlja sud nacionalne propasti koji se na zemaljsku zvijer obara upravo u tom istom „času”.

Nastavit ćemo naše proučavanje Belšazarova suda u sljedećem članku.

„Duboko sam uznemirena u umu glede niskog mjerila pobožnosti među našim narodom. A kada pomislim na jao izrečen nad Kafarnaumom, mislim koliko će teža osuda doći na one koji poznaju istinu, a nisu hodili u skladu s istinom, nego u iskrama vlastitoga ognja. U noćnim satima obraćam se narodu na vrlo svečan način, preklinjući ih da upitaju vlastitu savjest: Što sam ja? Jesam li kršćanin ili nisam? Je li moje srce obnovljeno? Je li preobražavajuća milost Božja oblikovala moj karakter? Jesu li moji grijesi pokajani? Jesu li priznani? Jesu li oprošteni? Jesam li jedno s Kristom kao što je on jedno s Ocem? Mrzim li ono što sam nekoć ljubio? Ljubim li sada ono što sam nekoć mrzio? Smatram li sve gubitkom prema uzvišenosti spoznaje Krista Isusa? Osjećam li da sam otkupljeno vlasništvo Isusa Krista i da se svakoga sata moram posvetiti njegovoj službi?“

„Stojimo na pragu velikih i svečanih događaja. Cijela zemlja treba biti obasjana slalom Gospodnjom kao što vode prekrivaju korita velike dubine. Proročanstva se ispunjavaju, a burna vremena stoje pred nama. Stare rasprave koje su, kako se činilo, dugo bile utišane bit će oživljene, a nove će rasprave nastati; novo i staro izmiješat će se, i to će se dogoditi vrlo rano. Anđeli zadržavaju četiri vjetrova da ne pušu, dok se svijetu ne uputi određeno djelo upozorenja; ali oluja se skuplja, oblaci se gomilaju, spremni da se obruše na svijet, i mnogima će to doći kao tat u noći.

„Mnogi su se smijevali i nisu htjeli vjerovati kada smo im, prije dvadeset i trideset godina, govorili da će se nedjelja nametati cijelome svijetu te da će biti donesen zakon kako bi prisilio na njezino svetkovanje i izvršio prisilu nad savješću. Vidimo kako se to ispunjava. Sve što je Bog rekao o budućnosti zacijelo će se ispuniti; ništa neće izostati od svega što je rekao. Protestantizam sada pruža ruke preko provalije da bi se rukovao s papinstvom, i stvara se savez kako bi se iz vidokruga pogazio subotnji dan četvrte zapovijedi; a čovjek grijeha, koji je, na Sotonin poticaj, ustanovio krivotvorenu subotu, to dijete papinstva, bit će uzvišen da zauzme mjesto Boga.“

„Cijelo mi je nebo prikazano kako promatra razvoj događaja. Treba se otkriti kriza u velikoj i dugotrajnoj borbi oko Božje vladavine na zemlji. Nešto veliko i odlučujuće treba se dogoditi, i to vrlo uskoro. Ako bude ikakva odgoda, bit će dovedeni u pitanje Božji karakter i Njegovo prijestolje. Nebesko je oružarnica otvorena; sav Božji svemir i sva njegova oprema spremni su. Dovoljna je jedna riječ koju pravda ima izreći, i na zemlji će se očitovati strašni prizori Božjega gnjeva. Bit će glasovi i grmljavine i munje i potresi i sveopće pustošenje. Svaki pokret u nebeskom svemiru treba pripremiti svijet za veliku krizu.

„Žestina obuzima svaki zemaljski element; a kao narod koji je imao veliku svjetlost i divno znanje, mnogi su među njima prikazani kao pet usnulih djevoja sa svojim svjetiljkama, ali bez ulja u svojim posudama; hladni, neosjetljivi, sa slabom pobožnošću koja jenjava. Dok se novi život širi i niče odozdo te čvrsto obuhvaća sva Sotonina oruđa, pripremajući se za posljednji veliki sukob i borbu, nova svjetlost i život i sila silaze odozgo i obuzimaju Božji narod koji nije mrtav, kao što su mnogi sada mrtvi, u prijestupima i grijesima. Narod koji će sada po onome što se zbiva pred nama vidjeti što će uskoro doći na nas, više se neće uzdati u ljudske izume, nego će osjetiti da Sveti Duh mora biti priznat, primljen, iznesen pred narod, kako bi se mogli

boriti za slavu Božju i djelovati posvuda, po stranputicama i putovima života, za spasenje duša svojih bližnjih. Jedina stijena koja je sigurna i postojana jest Stijena vjekova. Sigurni su samo oni koji grade na toj Stijeni.“

„Oni koji su sada tjelesno usmjereni, unatoč opomenama koje je Bog dao u svojoj Riječi i kroz svjedočanstva svoga Duha, nikada se neće sjediniti sa svetom obitelji otkupljenih. Oni su puteni, poniženi u mislima i odvratni u Božjim očima. Nikada nisu bili posvećeni po istini. Nisu dionici božanske naravi, nikada nisu nadvladali sebe ni svijet s njegovim naklonostima i požudama. Takvi se nalaze po svim našim crkvama, i kao posljedica toga crkve su slabe, boležljive i na umoru. Sada se ne smije iznositi ravnodušno svjedočanstvo, nego odlučno, izravno svjedočanstvo koje kori svaku nečistoću i uzvisuje Isusa. Mi kao narod moramo biti u stavu iščekivanja, radeći i čekajući i bdijući i moleći.”

„Tu blaženu nadu u drugi Kristov dolazak treba često iznositi pred narod, sa svim njezinim ozbiljnim stvarnostima; iščekivanje skoroga pojavljivanja našega Gospodina Isusa da dođe u svojoj slavi navest će na to da se na zemaljske stvari gleda kao na ispraznost i ništavilo. Svaka svjetovna čast ili ugled nemaju nikakve vrijednosti, jer pravi vjernik živi iznad svijeta; njegovi koraci napreduju prema nebu. On je putnik i pridošlica. Njegovo je građanstvo gore. On sabire sunčane zrake Kristove pravednosti u svoju dušu, kako bi bio goruće i svijetleće svjetlo u moralnoj tami koja je obavila svijet. Kakva se snažna vjera, kakva živa nada, kakva gorljiva ljubav, kakva sveta, posvećena revnost za Boga vidi u njemu, i kako je odlučna razlika između njega i svijeta! ‘Bdijte dakle i molite svagda da se uzmognete smatrati dostojnima izbjeći sve ovo što se ima zbiti i stati pred Sina Čovječjega.’ ‘Bdijte dakle, jer ne znate u koji čas dolazi Gospodin vaš.’ ‘Zato i vi budite pripralni, jer Sin Čovječji dolazi u čas kad se ne nadate.’ ‘Evo, dolazim kao tat. Blažen je onaj koji bdije i čuva svoje haljine.’” Pamphlets, 38–40.